

ninger af forskellig Art, og maa foreløbig fastholde dette Tal som et rimeligt Tal, det er ikke for lavt, det tror jeg ikke paa. De militære Udgifter, som vi har at regne med, nemlig Udgiften paa de to militære Budgetter, tør jeg ikke for et Kalenderaar regne til mindre end 115 Mill. Kr. De var i de 7 Maaneder, jeg taler om, altsaa fra 1. April til 31. Oktober, $73\frac{1}{3}$ Mill. Kr. mod 65,3 Mill. Kr. i Fjor, og naar man gaar ud fra Statsregnskabet fra i Fjor, vil man kunne anslaa dem til 115 Mill. Kr. Dette er neppe for højt, men naturligvis, der kan indtræffe Forhold, som gør, at de bliver mindre. Sikringsstyrkens Formindskelse vil ganske vist bevirke noget mindre Udgift, men paa den anden Side vil Varernes Fordyrelse, ikke mindst Kulfordyrelsen for Marinen og i det hele Prisniveauets Forhøjelse indvirke meget stærkt. Hvis jeg altsaa lægger 115 Mill. Kr. til de 150 Mill. Kr., er jeg oppe paa 265 Mill. Kr., og saa mener jeg, at man nogenlunde kan regne med, at de øvrige Udgifter, altsaa Udgifterne af mere borgerlig og ikke overordentlig Natur, ikke kan blive mindre end 100 Mill. Kr. Det vil altsaa sige, at et Aar fra 1. November 1917 til 1. November 1918 vil komme til at koste Staten — jeg regner naturligvis med den sørgelige Mulighed, at Verdenskrigen vedvarer, og at ikke helt andre Forhold indtræder — omtrent 365 Mill. Kr., d. v. s. rundt 1 Mill. Kr. om Dagen.

Det er ud fra disse Betragtninger, jeg tillader mig at fremsætte et Lovforslag, som er af en saa voldsom Natur, tør jeg godt sige, med Hensyn til Afgiftens Størrelse og Varens Fordyrelse. Men hvis den høje Rigsdag deler disse Betragtninger, tror jeg ikke, den vil modsætte sig et Lovforslag, som, hvis det vedtages, vil tilføre Staten 11—12 Mill. Kr. Der er her desuden Tale om en Vare, som ikke er absolut fornøden — det tør man vel sige — og særlig ikke i en Tid som denne, hvor det gælder om at skaffe Befolkningen de nødvendige Næringsmidler til en nogenlunde overkommelig Pris. Dette sidste Hensyn er en af Grundene til, at Statskassen vil faa saa overordentlig store Udgifter. Det er det, jeg beder om, at man vil overveje, naar der er Tale om Lovforslag af denne Art. Man kan sige, at 11—12 Mill. Kr. ikke er noget særlig stort Beløb i Forhold til de Beløb, jeg ellers har nævnt, men jeg har altsaa anset det som min Pligt at fremsætte dette Lovforslag for den høje Rigsdag.

Formanden: Handelsministeren har Ordet for at fremsætte det for hans Vedkommende i Dag anmeldte Lovforslag.

Handelsministeren (Hage): I Henhold til den Myndighed, som er tillagt Regeringen ved Lov af 7. August 1914, er der vedrørende Skibsfarten udstedt forskellige Bekendtgørelser, indeholdende Indskrænkninger i Retten til at bortfragte eller sælge Skibe til Udlandet. Nu bliver vor Skibsfarts Kaar saa at sige fra Dag til Dag vanskeligere, og Udsigterne for Tiden efter Krigen er truende. Det er højst usandsynligt, at der i lange Tider vil blive Mulighed for, at de Tilførsler ad Søvejen, vi trænger til, vil kunne besørges af andre end vore egne Skibe. Der vil blive en saadan Mangel paa Skibe hele Verden over, at enhver først og fremmest vil sikre sig selv, og der neppe vil blive noget tilovers for andre. Og hvad der gælder den reducerede Handelsflaade, naar Krigen er sluttet, gælder ogsaa Nybygninger. Det vil ikke let være muligt i noget Land i Verden at faa bygget Skibe undtagen for Landets egne Redere, for saa vidt disse overhovedet ønsker at bygge. Af disse Grunde er de Bestemmelser, som er blevet fastsat i Henhold til Loven af August 1914, ikke længere fyldestgørende. Regeringen mener, det er nødvendigt at gaa noget videre med Hensyn til Forskrifter for Skibsfarten, og da disse Bestemmelser maa antages at skulle forblive i Kraft en kortere eller længere Tid efter Krigens Afslutning, maa det anses for rigtigt, at de fastsættes ved særlig Lov.

Det lille Lovforslag, som jeg herved skal fremsætte for det høje Ting, gaar ud herpaa. Først indeholder det de Bestemmelser, som allerede nu er gældende, og dernæst nogle yderligere Bestemmelser, som navnlig gaar ud paa følgende. For Øjeblikket er det en Reder forbudt uden Regeringens Samtykke at bortfragte sine Skibe til Udlandet i det, der kaldes Tidsbefragtning, og det foreslaas nu, at denne Bestemmelse kommer til at gælde for enhver Art af Befragtning. Det er nemlig forholdsvis let at omgaa den gældende Bestemmelse eller i hvert Fald at opnaa det samme under andre Former for Befragtning end netop Tidsbefragtning. Dernæst foreslaas det, at intet dansk Skibsværft skal være berettiget til at modtage og udføre Bestillinger paa Bygninger eller Reparationer for fremmed Regning uden med Regeringens Samtykke, og i Forbindelse hermed,